

FRAMSELD REGLUGERÐ FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR (ESB) 2016/1450

frá 23. maí 2016

um viðbætur við tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB að því er varðar tæknilega eftirlitsstaðla þar sem tilgreindar eru viðmiðanir sem varða aðferðafræðina við að ákvarða lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins,

með hliðsjón af tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB frá 15. maí 2014 sem kemur á ramma um endurreisn og skilameðferð lánastofnana og verðbréfafyrirtækja ⁽¹⁾, einkum 2. mgr. 45. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Skilvirk skilameðferð er því aðeins möguleg og trúverðug að nægt innra fjármagn sé tiltækt stofnun sem gerir henni kleift að bera tap og endurfjármagna sig án þess að það hafi áhrif á tilteknar skuldbindingar, einkum þær sem eru undanskildar eftirgjöf. Tilskipun 2014/59/ESB kveður á um að stofnanir ættu að uppfylla lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar (MREL) til að komast hjá því að þær reiði sig óhóflega mikið á leiðir til fjármögnunar sem eru undanskildar eftirgjöf, þar sem slík vanræksla á að uppfylla lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar hefði neikvæð áhrif á getu þeirra til að bera tap og endurfjármagna sig, og að lokum á heildarskilvirkni skilameðferðar.
- 2) Þegar lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar er ákveðin í samræmi við a- og b-lið 6. mgr. 45. gr. ætti skilavald, ef um er að ræða beitingu eftirgjafarúrræðisins, að hafa í huga að tryggja að stofnunin geti borið nægilegt tap og verið endurfjármögnuð með fjárhæð sem dugar til að endurreisa almennt eigið fé þáttar 1 á fullnægjandi stig til að viðhalda eiginfjárkröfum fyrir leyfi og um leið viðhalda nægjanlegu trausti markaðarins. Þessi nánú tengsl við eftirlitsákvæðanir útheimta að skilavöld geri slíkar matsgerðir í nánú samráði við lögbær yfirvöld í samræmi við rammann sem settur er fram í 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB, og að til samræmis við það ættu skilavöld, innan ramma skuldbindingar skilavalds um að hafa samráð við lögbært yfirvald skv. 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB, að hafa hliðsjón af mati lögbærs yfirvalds á viðskiptalíkani, fjármögnunarlíkani og áhættusniði stofnunarinnar, að því er það varðar að koma þessum varfærniskröfum á.
- 3) Einkum ætti matið á nauðsynlegri getu til að bera tap að vera nátengt gildandi eiginfjárkröfum stofnunarinnar, og matið á nauðsynlegri getu til að endurreisa fjármagn ætti að vera nátengt sennilegum eiginfjárkröfum eftir beitingu skilastefnunnar nema um sé að ræða skýrar ástæður fyrir því að tap í skilameðferð ætti að meta með öðrum hætti en áframhaldandi rekstrarhæfi. Svipað mat er nauðsynlegt til að tryggja að lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar dugi til að tryggja skilabærni stofnunar þegar beita á öðrum skilaúrræðum en eftirgjöf.
- 4) Samkvæmt c-lið 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB er einnig gerð krafa um að skilavöld hafi þann möguleika í huga að vissir flokkar skuldbindinga, sem tilgreindir eru í skilaáætlunum og mati á skilabærni, gætu verið undanskildir eftirgjöf. Ekki ætti að

⁽¹⁾ Stjótið. ESB L 173, 12.6.2014, bls. 190.

reiða sig á slíkar skuldbindingar hvað það varðar að uppfylla lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar. Skilavöld ættu einnig að tryggja, þegar umtalsverðar fjárhæðir ógjaldfærnisflokka skulda eru undanskildar eftirgjöf, annaðhvort sem skylda eða val, að sú undanþága leiði ekki til skulda í sama eða rétt hæri flokki með meira tap en raunin hefði verið við ógjaldfærni, þar sem það yrði til að hindra skilabærni.

- 5) Skilavöld geta farið fram á að hluti lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar, sem um getur í 1. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB, sé uppfylltur með víkjandi, sammingsbundnum eftirgjafargerningum, eða hærri lágmarkskröfum eða öðrum ráðstöfunum til að taka á hindrunum á skilameðferð. Ef áhættan á broti á verndarráðstöfuninni „enginn lánardrottinn í verri stöðu“ er nægjanlega lítil er engin þörf á aðlögun að lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar.
- 6) Vissar stofnanir, sem tilskipun 2014/59/ESB tekur til, einkum grunngerðir fjármálamarkaða sem hafa einnig leyfi sem lánastofnanir, eru með afar sérhæfð viðskiptalíkön og falla undir viðbótarreglur sem ætti að taka tillit til þegar lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar er ákvörðuð.
- 7) Til að tryggja samræmi við varfærnisefirlit ætti mat skilavalds á stærð, viðskiptalíkani, fjármögnunarlíkani og áhættusniði stofnunarinnar að taka tillit til niðurstaðna eftirlits og mats sem lögbært yfirvald framkvæmir skv. 97. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB ⁽²⁾ nema skýrar ástæður séu til þess að meta tap í skilameðferð með öðrum hætti en í áframhaldandi rekstrarhæfi. Við framkvæmd eftirlits og mats, og með fyrirvara um 16. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 ⁽³⁾, ætti lögbært yfirvald að taka tillit til viðmiðunarreglna um sameiginlegar málsmeðferðarreglur og aðferðafræði um eftirlit og mat (EBA/GL/2014/13) sem Evrópska bankaefirlitsstofnunin (EBA) gefur út skv. 3. mgr. 107. gr. þeirrar tilskipunar, með því að leggja allt kapp á að fara að þessum viðmiðunarreglum í samræmi við 3. mgr. 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.
- 8) Í skilaáætlunum er hægt að kveða á um ráðstafanir hvað það varðar að bera tap, sem og endurfjármögnun innan samstæðuskipulags, þ.m.t. með fjármagnsgerningum eða hæfum skuldbindingum í útgáfu stofnana til annarra stofnana eða eininga innan sömu samstæðu. Skilavöld ættu að fastsetja lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar í samræmi við þessar ráðstafanir, ef þær eru óaðskiljanlegur hluti af forgangsskilastefnu samstæðunnar.
- 9) Til að tryggja að skilabærni sé ekki háð opinberum fjárstuðningi og að kerfi Sambandsins um fjármögnunarfyrirkomulag vegna skilameðferðar uppfylli það hlutverk sitt að stuðla að því að tryggja fjármálastöðugleika, ættu skilavöld, þegar lágmarkskrafan um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar er fastsett, að hafa hliðsjón af skilyrðunum í 2. mgr. 101. gr. tilskipunar 2014/59/ESB fyrir notkun fjármögnunarfyrirkomulags vegna skilameðferðar eftir leiðum sem verða óbeint til þess að hluti af tapi stofnunar eða einingar flytjist yfir á fjármögnunarfyrirkomulag vegna skilameðferðar.
- 10) Skilavöld ættu einnig, í samræmi við f-lið 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB, að íhuga möguleg neikvæð áhrif af greiðsluþroti stofnunar á fjármálastöðugleika. Skilavöld ættu að gefa sérstakan gaum að því að tryggja að ekki sé komið í veg fyrir að skilvirk skilameðferð kerfislega mikilvægrar stofnunar sé hindruð vegna þess að skilvirk geta hennar til að bera tap og til endurfjármögnunar sé upp urin eins og kveðið er á um í 44. gr. tilskipunar 2014/59/ESB. Þetta ætti þó hvorki að verða til að draga úr eða valda útskiptum á þörfinni á að tryggja nægjanlega getu til að bera tap og til endurfjármögnunar með niðurfærslu eða umbreytingu á hæfum skuldbindingum né gefa í skyn að fjármögnunarfyrirkomulag vegna skilameðferðar ætti að nota í öðrum tilgangi en í samræmi við meginreglurnar sem stjórna notkun fjármögnunarfyrirkomulags vegna skilameðferðar sem sett er fram í 44. gr. tilskipunar 2014/59/ESB og eingöngu að því marki sem bráðnauðsynlegt er.
- 11) Í samræmi við e-lið 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB ættu skilavöld að meta mögulegt umfang framlaga vegna kostnaðar við skilameðferð úr innstæðutryggingakerfinu með því að meta fjárhæðina sem innstæðutryggingakerfið gæti mögulega og raunhæft innt af hendi í stað tryggðra innstæðna, ef þær hefðu fallið undir eftirgjöfina. Skilavöld ættu að tryggja, þegar þau framkvæma

⁽²⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB frá 26. júní 2013 um aðgang að starfsemi lánastofnana og varfærnisefirlit með lánastofnunum og verðbréfafyrirtækjum, um breytingu á tilskipun 2002/87/EB og um niðurfellingu á tilskipunum 2006/48/EB og 2006/49/EB (Stjtið. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 338).

⁽³⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 frá 24. nóvember 2010 um að koma á fót evrópski eftirlitsstofnun (Evrópska bankaefirlitsstofnunin), um breytingu á ákvörðun nr. 716/2009/EB og niðurfellingu ákvörðunar framkvæmdastjórnarinnar 2009/78/EB (Stjtið. ESB L 331, 15.12.2010, bls. 12).

Þetta mat, að þau og stofnunin hafi gripið til allra hæfilegra og nauðsynlegra ráðstafana sem eru í samræmi við fjármögnunarlíkan þess, til að lágmarka þörfina á framlagi úr innstæðutryggingakerfinu. Ef niðurstaða þessa mats er sú að líkur séu á slíku framlagi geta skilavöld kosið að fastsetja lægri lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar. Öll slík áætluð framlög ættu að virða mörk slíkra framlaga sem sett eru fram í tilskipun 2014/59/ESB og því trúlega nærtækust fyrir stofnanir sem fyrst og fremst eru fjármagnaðar með tryggðum innstæðum.

- 12) Til að veita stofnunum eða einingum, sem skilaúrræðum hefur verið beitt á, nægan tíma til að ná lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar er við hæfi að tiltaka umbreytingartímabil.
- 13) Þessi reglugerð byggist á frumvarpi að tæknilegum eftirlitsstöðlum sem Evrópska bankaefirlitsstofnunin hefur lagt fyrir framkvæmdastjórnina.
- 14) Evrópska bankaefirlitsstofnunin hefur haft opið samráð við almenning um frumvarpið að tæknilegum eftirlitsstöðlum sem þessi reglugerð byggist á, greint mögulegan, tengdan kostnað og ávinning og óskað eftir álitum hagsmunahópsins um bankastarfsemi í samræmi við 37. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

1. gr.

Ákvörðun fjárhæðar sem nauðsynleg er til að tryggja að tap sé borið

1. Skilavöld skulu ákvarða fjárhæð taps sem stofnunin eða samstæðan ætti að geta borið.
2. Í þeim tilgangi að ákvarða fjárhæð borins taps í samræmi við þessa málsgrein og öll framlög innstæðutryggingakerfisins til kostnaðar við skilameðferð í samræmi við 6. gr. skulu skilavöld, í samræmi við 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB, fara fram á samantekt lögbærs yfirvalds um eiginfjárkröfur sem nú eiga við um stofnun eða samstæðu, einkum eftirfarandi:
 - a) kröfur vegna eiginfjárgrunns skv. 92. gr. og 458. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 ⁽⁴⁾, sem innihalda:
 - i. eiginfjárlutfall eigin fjár þáttar I sem er 4,5% af heildarfjárhæð áhættugrunns,
 - ii. eiginfjárlutfall þáttar I sem er 6% af heildarfjárhæð áhættugrunns,
 - iii. heildareiginfjárlutfall sem er 8% af heildarfjárhæð áhættugrunns,
 - b) allar kröfur um að hafa viðbótareiginfjárgrunn umfram þessar kröfur, einkum skv. a-lið 1. mgr. 104. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
 - c) samanlagðar kröfur um eiginfjárauka eins og þær eru skilgreindar í 6. mgr. 128. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,
 - d) Basel 1 lágmark skv. 500. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013,
 - e) allar viðeigandi kröfur um vogunarhlutfall.
3. Hvað þessa reglugerð varðar skal túlka eiginfjárkröfur í samræmi við beitingu lögbærs yfirvalds á umbreytingarákvæðum sem mælt er fyrir um í 1., 2. og 4. kafla I. bóls 10. hluta reglugerðar (ESB) nr. 575/2013 og í þeim ákvæðum í landslöggjöf þar sem nýttir eru möguleikarnir sem sú reglugerð veitir lögbærum yfirvöldum.
4. Fjárhæð borins taps sem skilavald á að ákveða skal vera summa krafna sem um getur í a-, b- og c-lið 2. mgr. eða sérhver hærri fjárhæð sem nauðsynleg er til að fara að kröfunum sem um getur í d- eða e-lið 2. mgr.
5. Skilavald getur ákveðið fjárhæð borins taps með því að beita annarri hvorri eftirfarandi aðferða:

⁽⁴⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 frá 26. júní 2013 um varfærniskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 648/2012 (Stjtið. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 1).

a) fjárhæð borins taps er jöfn staðalfjárhæð borins taps sem ákveðið er í samræmi við 4. mgr.,

b) fjárhæð borins taps sem er annaðhvort:

i. hærrí en staðalfjárhæð borins taps sem er ákveðin skv. 4. mgr. þar sem:

— þörfín á að bera tap í skilameðferð endurspeglast ekki að fullu í staðalfjárhæð borins taps, að teknu tilliti til upplýsinga sem óskað er eftir hjá lögbæru yfirvaldi að því er varðar viðskiptalíkan stofnunar, fjármögnunarlíkan og áhættusnið skv. 4. gr. eða

— nauðsynlegt er að minnka eða ryðja úr vegi hindrun á skilabærni eða bera tap vegna eignarhlutdeildar í lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar sem aðrar einingar samstæðu gefa út,

ii. lægri en staðalfjárhæð borins taps sem er ákveðin skv. 4. mgr. að því marki sem, að teknu tilliti til upplýsinga sem eru fengnar hjá lögbæru yfirvaldi að því er varðar viðskiptalíkan stofnunar, fjármögnunarlíkan og áhættusnið skv. 4. gr.:

— kröfur vegna viðbótareiginfjárgrunns sem um getur í b-lið 2. mgr. og hafa verið ákvarðaðar á grunni niðurstaðna álagsprófa eða til að taka til þjóðhagsvarúðaráhættu, eru metnar óviðkomandi þörfinni á að tryggja að töp sé hægt að bera í skilameðferð, eða

— hluti af samanlagðri kröfu um eiginfjárauka, sem um getur í c-lið 2. mgr., sem skilavöld meta óviðkomandi þörfinni á að tryggja að töp sé hægt að bera í skilameðferð.

6. Ef kostinum í b-lið 5. mgr. er beitt skulu skilavöld gefa lögbæru yfirvaldi rökstudda skýringu á fjárhæð borins taps sem ákveðið hefur verið, innan ramma skuldbindingar skilavalds um að hafa samráð við lögbært yfirvald skv. 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB.

2. gr.

Ákvörðun nauðsynlegrar fjárhæðar til að fara áfram að skilyrðum fyrir leyfi og til að stunda starfsemi og viðhalda trausti markaðarins á stofnuninni

1. Skilavöld skulu ákvarða fjárhæð endurfjármögnunar sem væri nauðsynleg til að framkvæma forgangsskilastefnuna eins og hún er auðkennd í gerð áætlana um skilameðferð.

2. Ef mat á skilabærni leiðir til þeirrar niðurstöðu að félagsslit stofnunarinnar í hefðbundinni ógjaldfærimeðferð séu möguleg og raunhæf, á fjárhæð endurfjármögnunar að vera núll nema skilavald ákveði að jákvæð fjárhæð sé nauðsynleg af þeirri ástæðu að félagsslit næðu ekki markmiðum skilameðferðar í sama mæli og önnur skilastefna.

3. Þegar þörf stofnunarinnar fyrir lögbundið, eigið fé er metin í kjölfar forgangsskilastefnu skulu skilavöld nota nýjasta tilgreint virði fyrir fjárhæð viðkomandi heildaráhættugrunns eða nefnara vogunarhlutfalls, eftir því sem við á, nema allir eftirfarandi þættir eigi við:

a) skilaáætlunin sem tiltekur, útskýrir og magngreinir allar breytingar á þörf fyrir lögbundið, eigið fé þegar í stað sem niðurstöðu skilaaðgerðar,

b) í matinu á skilabærni er litið svo á að breytingin sem um getur í a-lið sé bæði möguleg og raunhæf og hafi ekki óhagstæð áhrif á nauðsynlega starfsþætti stofnunarinnar, og án endurkröfurettar hvað varðar óvenjulegan fjárstuðning að undanskildum framlögum fjármögnunarfyrikomulags vegna skilameðferðar í samræmi við 2. mgr. 101. gr. tilskipunar 2014/59/ESB og meginreglnanna sem stýra notkun þeirra og sett er fram í 5. og 8. mgr. 44. gr. þeirrar tilskipunar.

4. Þegar breytingarnar sem um getur í 3. mgr. eru háðar aðgerðum kaupanda eigna eða viðskiptasviða stofnunar í skilameðferð, eða þriðju aðila, skal skilavald taka saman rökstudda skýringu fyrir lögbæra yfirvaldið um hvers vegna sú breyting sé möguleg og raunhæf.

5. Fjárhæð endurfjármögnunar skal a.m.k. vera jöfn fjárhæð sem nauðsynleg er til að uppfylla gildandi eiginfjárkröfu sem þarf til að fara að skilyrðum fyrir leyfi eftir að forgangsskilastefnan er komin til framkvæmda.

6. Eiginfjárkröfurnar sem um getur í 5. mgr. skulu innihalda eftirfarandi:

a) kröfur vegna eiginfjárgrunns, skv. 92. og 458. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013, sem innihalda:

i. eiginfjárlutfall eigin fjár þáttar 1 sem er 4,5% af heildarfjárhæð áhættugrunns,

ii. eiginfjárlutfall þáttar 1 sem er 6% af heildarfjárhæð áhættugrunns,

iii. heildareiginfjárlutfall sem er 8% af heildarfjárhæð áhættugrunns,

b) allar kröfur um að hafa yfir að ráða eiginfjárgrunni umfram kröfurnar sem skráðar eru í a-lið þessarar málsgreinar, einkum skv. a-lið 1. mgr. 104. gr. tilskipunar 2013/36/ESB,

c) Basel 1 lágmark skv. 500. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013,

d) allar viðeigandi kröfur um vogunarhlutfall.

7. Fjárhæð endurfjármögnunar skal einnig innihalda hverja þá viðbótarfjárhæð sem skilavaldið telur nauðsynlega til að viðhalda nægjanlegu trausti markaðarins eftir skilameðferð.

8. Viðbótarvanskilafjárhæðin skal vera jöfn samanlagðri kröfu um eiginfjárauka eins og tilgreint er í 4. kafla 1. bálks tilskipunar 2013/36/ESB, sem myndi gilda að því er varðar stofnunina eftir beitingu skilauðræða.

Viðbótarfjárhæðin sem skilavald gerir kröfu um getur verið lægri en vanskilaupphæðin ef skilavaldið ákveður að lægri fjárhæðin nægi til að viðhalda trausti markaðarins og tryggja bæði samfellu í mikilvægustu efnahagslegri starfsemi stofnunarinnar og aðgang að fjármögnun án endurkröfuréttar hvað varðar óvenjulegan fjárstuðning að undanskildum framlögum fjármögnunarfyrirkomulags vegna skilameðferðar í samræmi við 2. mgr. 101. gr. og 5. og 8. mgr. 44. gr. tilskipunar 2014/59/ESB.

Matið á fjárhæðinni sem nauðsynleg er til að viðhalda trausti markaðarins skal taka tillit til þess hvort eiginfjárstaða stofnunarinnar eftir skilameðferð er hæfileg í samanburði við núverandi eiginfjárstöðu sambærilegra stofnana.

9. Skilavald getur ákveðið, í samráði við lögbært yfirvald og að teknu tilliti til upplýsinga frá því að því er varðar viðskiptalíkan, fjármögnunarlíkan og áhættusnið stofnunarinnar skv. 4. gr., þrátt fyrir ákvæði 3. mgr., að það væri mögulegt og raunhæft fyrir allar eða einhverjar kröfur vegna viðbótareiginfjárgrunns eða kröfur um eiginfjárauka sem nú gilda um eininguna, að taka ekki gildi eftir að skilastefnan kemur til framkvæmda. Í þessu tilviki er hægt að líta fram hjá þeim hluta kröfunnar í þeim tilgangi að ákvarða fjárhæð endurfjármögnunarinnar.

10. Matið sem um getur í 7. mgr. skal taka mið af fjármögnun í öðrum samstæðueiningum, en mögulegt væri og raunhæft að þær væru tiltækar til að styðja traust markaðarins á einingunni í kjölfar skilameðferðar þegar um er að ræða einingar sem:

a) eru dótturfélög samstæðunnar sem fellur undir lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar,

b) myndu halda áfram að uppfylla skilyrðin sem um getur í a-lið í kjölfar framkvæmdar forgangsskilastefnu, og

c) ekki er búist við að viðhaldi trausti markaðarins og aðgangi að fjármögnun á einingargrunni í kjölfar framkvæmdar forgangsskilastefnunnar.

11. Ef skipta skal eignum, skuldbindingum eða viðskiptasviðum stofnunarinnar milli fleiri en einnar einingar í kjölfar framkvæmdar forgangsskilastefnunnar ætti að leggja þann skilning í fjárhæðir áhættuskuldbindinga og eiginfjárfkrafa í 1.–10. mgr. að þær séu samanlagðar fjárhæðir fyrir allar einingarnar.

3. gr.

Útilokun frá eftirgjöf eða hlutaframsali sem hindrar skilabærni

1. Skilavald skal auðkenna hverja skuldbindingu sem er útilokuð frá eftirgjöf skv. 2. mgr. 44. gr. tilskipunar 2014/59/ESB eða sem fremur líklegt er að verði útilokuð að fullu eða að hluta frá eftirgjöf skv. 3. mgr. 44. gr. þeirrar tilskipunar, eða framseld til móttakanda að fullu, með því að nota önnur skilauðræði sem byggð eru á skilauðrættunni.

2. Ef skuldbinding sem tæk er í lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar, með fyrirvara um 6. gr., telst hugsanlega útilokuð skv. 1. mgr., að fullu eða að hluta, skal skilavald tryggja að lágmarkskrafan um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar sé nægjanleg hvað varðar fjárhæð borins taps sem ákvörðuð er skv. 1. gr., og til að ná fjárhæð endurfjármögnunar sem ákvörðuð er skv. 2. mgr. án niðurfærslu eða umreiknings á þessum skuldbindingum.

3. Skilavald skal ákveða hvort skuldbindingar sem auðkenndar eru í samræmi við 1. mgr. séu jafngildar eða lægri í réttindaröð lánardrottna vegna ógjaldfærni en hver sá flokkur skuldbindinga sem tekur til skuldbindinga sem tækar eru í lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar og, fyrir hvern slíkan flokk, hvort fjárhæð auðkenndra skuldbindinga er í heild meira en 10% þess flokks.

Ef skilavald ákveður að skilyrðin sem um getur í fyrstu undirgrein séu uppfyllt skal það einnig meta hvort unnt sé að fullnægja þörfinni á að bera tap og stuðla að endurfjármögnuninni, sem skuldbindingarnar sem um getur í fyrstu undirgrein tækju til ef þær væru ekki útilokaðar frá eftirgjöf, með skuldbindingum sem eru tækar í lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar og eru ekki útilokaðar frá bornu tapi eða endurfjármögnun, án þess að brjóta á verndarráðstöfunum kröfuhafa sem kveðið er á um í 73. gr. tilskipunar 2014/59/ESB.

4. Skilavald skal halda skrá um allar forsendur, mat eða aðrar upplýsingar sem notaðar eru til að ákvarða að lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar uppfylli skilyrðin sem sett eru fram í 3. mgr.

4. gr.

Viðskiptalíkan, fjármögnunarlíkan og áhættusnið

1. Að því er varðar d-lið 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB, og innan ramma samráðs sem 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB gerir kröfu um, skal skilavald taka tillit til upplýsinga lögbærs yfirvalds, þ.m.t. samantekt og útskýringar á niðurstöðu eftirlits- og matsferlis sem var framkvæmt í samræmi við 97. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, einkum:

- a) samantekt á mati sérhvers viðskiptalíkans, fjármögnunarlíkans og heildaráhættusniðs stofnunarinnar,
- b) samantekt á mati á því hvort eigið fé og lausafé stofnunar tryggi trausta tryggingu fyrir áhættu sem stafar af viðskiptalíkani, fjármögnunarlíkani og heildaráhættusniði stofnunarinnar,
- c) upplýsingar um hvernig áhætta og veikleikar sem stafa af viðskiptalíkani, fjármögnunarlíkani og heildaráhættusniði stofnunar sem auðkennd er í eftirlits- og matsferli endurspeglast, beint eða óbeint, í kröfum vegna viðbótareiginfjárgrunns sem beitt er á stofnun skv. a-lið 1. mgr. 104. gr. tilskipunar 2013/36/ESB, byggt á niðurstöðum úr eftirlits- og matsferlinu,
- d) upplýsingar um aðrar varfærniskröfur sem beitt er á stofnun til að taka á áhættu og veikleikum sem stafa af viðskiptalíkani, fjármögnunarlíkani og heildaráhættusniði stofnunarinnar sem eru auðkennd í eftirlits- og matsferlinu.

2. Skilavöld skulu taka tillit til upplýsinganna sem um getur í 1. mgr. ef þau gera einhverjar leiðréttingar á staðalfjárhæð borins taps og endurfjármögnunar, eins og lýst er í 5. mgr. 1. gr. og 9. mgr. 2. gr., til að tryggja að hin breytta lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar endurspegli nægjanlega áhættuna sem hefur áhrif á skilabærni sem stafar af viðskiptalíkani, fjármögnunarlíkani og heildaráhættusniði stofnunarinnar.

Skilavald skal veita lögbæru yfirvaldi rökstudda skýringu á hvernig tekið hefur verið tillit til þeirra upplýsinga við allar slíkar breytingar, innan ramma þeirrar skyldu skilavalds að hafa samráð við lögbært yfirvald skv. 6. mgr. 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB.

3. Þegar um er að ræða einingu eða samstæðu sem fellur undir eiginfjár- og varfærniskröfur skv. reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012⁽⁵⁾ eða reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 909/2014⁽⁶⁾, ætti aðeins að taka tillit til eiginfjárfarfna samkvæmt reglugerð (ESB) nr. 575/2013 og tilskipun 2013/36/ESB til að meta staðalfjárhæð borins taps og

⁽⁵⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012 frá 4. júlí 2012 um OTC-afleiður, miðlega mótaðila og afleiðuviðskiptaskrár (Stjtið. ESB L 201, 27.7.2012, bls. 1).

⁽⁶⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 909/2014 frá 23. júlí 2014 um bætt verðbréfauppgjör í Evrópusambandinu og um verðbréfamiðstöðvar og um breytingu á tilskipunum 98/26/EB og 2014/65/ESB og reglugerð (ESB) nr. 236/2012 (Stjtið. ESB L 257, 28.8.2014, bls. 1).

endurfjármögnunar skv. 1. og 2. gr. þessarar reglugerðar.

Skilavald getur leiðrétt fjárhæð borins taps til að hafa hliðsjón af mögulegum og raunhæfum framlögum til að bera tap og til endurfjármögnunar sem tilteknir aðilar fyrirhuga, eins og farið er fram á í reglugerð (ESB) nr. 648/2012 eða reglugerð (ESB) nr. 909/2014.

4. Ef um er að ræða einingar sem eru dótturfélög samstæðu sem fellur undir samsteypta lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar getur skilavald sleppt, í mati sínu á fjárhæð borins taps og endurfjármögnunar, öllum eiginfjáruka sem aðeins eru settir á samstæðugrunni.

5. Ef annað yfirvald en lögbært yfirvald hefur verið tilnefnt sem ábyrgt yfirvald hvað það varðar að ákvarða hlutfall sveiflujöfnunarauka getur skilavald farið fram á viðbótarupplýsingar frá tilnefndu yfirvaldi.

5. gr.

Stærð og kerfisáhætta

1. Hvað varðar stofnanir og samstæður sem viðkomandi lögbær yfirvöld hafa tilnefnt sem kerfislega mikilvægar stofnanir á alþjóðavísu eða aðrar kerfislega mikilvægar stofnanir, og hvað varðar hverja þá aðra stofnun sem lögbært yfirvald eða skilavald telur fremur líklegt að valdi kerfisáhættu ef til greiðsluþrots kemur og fellur ekki innan 2. mgr. 2. gr. þessarar reglugerðar, skal skilavald taka tillit til krafanna sem settar eru fram í 44. gr. tilskipunar 2014/59/ESB.

2. Ef krafist er sameiginlegrar ákvörðunar skilaráðs um lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar í samræmi við 45. gr. tilskipunar 2014/59/ESB hvað varðar stofnanir sem viðkomandi lögbær yfirvöld hafa tilnefnt sem kerfislega mikilvægar stofnanir á alþjóðavísu eða aðrar kerfislega mikilvægar stofnanir, og stofnanir innan þeirra, sem og hverja þá aðra stofnun sem lögbært yfirvald eða skilavald telur fremur líklegt að valdi kerfisáhættu ef til greiðsluþrots kemur; skal hver aðlögun, sem er lækkun, til að leggja mat á gildandi eiginfjárkröfur eftir skilameðferð skv. 3. mgr. 2. gr., skjalfest og útskýrð í upplýsingunum sem aðilum skilaráðsins eru veittar.

6. gr.

Framlög innstæðutryggingakerfisins til að fjármagna skilameðferð

1. Skilavald getur lækkað lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar til að taka til greina fjárhæðina sem búist er við að innstæðutryggingakerfi leggi fram til að fjármagna forgangsskilastefnuna í samræmi við 109. gr. tilskipunar 2014/59/ESB.

2. Stærð sérhverrar slíkrar lækkunar skal byggð á trúverðugu mati á hugsanlegu framlagi úr innstæðutryggingakerfinu og skal að lágmarki:

a) vera minni en varfærið mat á hugsanlegu tapi sem innstæðutryggingakerfið hefði þurft að þola, ef stofnunin hefði sætt skilameðferð samkvæmt hefðbundinni ógjaldfærnimeðferð, að teknu tilliti til stöðu innstæðutryggingakerfisins í forgangsröð skv. 108. gr. tilskipunar 2014/59/ESB,

b) vera minni en mörk fyrir framlög innstæðutryggingakerfisins sem sett eru fram í annarri undirgrein 5. mgr. 109. gr. tilskipunar 2014/59/ESB,

c) hafa hliðsjón af heildaráhættunni af að eyða öllum tiltækum fjármunum innstæðutryggingakerfisins vegna framlaga hvað varðar greiðsluþrot eða skilameðferð margra banka, og

d) vera í samræmi við öll viðkomandi ákvæði í landslögum, sem og skyldur og ábyrgð yfirvaldsins sem ber ábyrgð á innstæðutryggingakerfinu.

3. Skilavald skal, að höfðu samráði við yfirvaldið sem ber ábyrgð á innstæðutryggingakerfinu, skjalfesta nálgun sína að því er varðar mat á heildaráhættunni af að eyða öllum tiltækum fjármunum innstæðutryggingakerfisins og beita lækkunum í samræmi við 1. mgr., að því tilskildu að áhættan sé ekki óhófleg.

7. gr.

Sameinað mat á lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar

1. Skilavöld skulu tryggja að lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar dugi til niðurfærslu eða umbreytinga á fjárhæð eiginfjárgrunns og fullgildra hæfra skuldbindinga sem er a.m.k. jöfn summu taps sem borið er og fjárhæð endurfjármögnunar eins og ákvarðað er af skilavöldum í samræmi við 1. og 2. gr., með fyrirvara um ákvæðin sem mælt er fyrir um í 3.–6. gr.
2. Skilavöld skulu gefa reiknaða lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar upp sem hundraðshluta heildarskuldbindinga og eiginfjárgrunns stofnunarinnar, þar sem afleiðuskuldir reiknast með í heildarskuldbindingunum á grundvelli þess að tekið er fullt tillit til greiðslujöfnunarréttar mótaðila.
3. Skilavöld skulu koma á áætlun eða ferli til að uppfæra lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar sem taka tillit til:
 - a) þarfarinnar á að uppfæra lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar samhliða mati á skilabærni,
 - b) hvort líkur séu á að óstöðugleiki heildarskuldbindinga eða eiginfjárgrunns einingar, eða samstæðu sem stafar af viðskiptalíkaninu, leiði til þess að lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar muni ekki eiga lengur við fyrir þann tíma.

8. gr.

Ráðstafanir hvað varðar umbreytingar og ráðstafanir eftir skilameðferð

1. Þrátt fyrir 7. gr. geta skilavöld ákveðið hæfilegt umbreytingartímabil til að ná lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar eða fyrir stofnun eða einingu sem skilameðferðarúrræðum hefur verið beitt á.
2. Að því er 1. mgr. varðar skulu skilavöld ákveða hæfilegt umbreytingartímabil sem er eins stutt og mögulegt er. Þau skulu einnig tilkynna stofnuninni um fyrirhugaða lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar fyrir hvert 12 mánaða tímabil á umbreytingartímabilinu. Í lok umbreytingartímabilsins skal endanleg lágmarkskrafa um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar vera jöfn fjárhæðinni sem ákveðin er skv. 7. gr.
3. Ekki skal komið í veg fyrir að skilavöld endurskoði í framhaldinu annaðhvort umbreytingartímabilið eða skipulagða lágmarkskröfu um eiginfjárgrunn og hæfar skuldbindingar.

9. gr.

Gildistaka

Reglugerð þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 23. maí 2016.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Jean-Claude JUNCKER

forseti.
